

ideální polovici Anastazie M. podle exekučního návrhu E 947/35 vloženo právo zástavní pro vykonatelné pohledávání M. banky, odbočky v T., ze směnečného platebního příkazu okresního soudu v T. ze dne 29. května 1935, Cs 12/35, v částce 3.800 Kč s příslušenstvím. Dne 17. března 1937 navrhla uvedená banka, odbočka v T., k vymožení této pohledávky exekuci vnučenou dražbou ideální polovice nemovitosti Anastazie M. a první soud exekuci tu povolil. Rekursní soud na rekurs Československého státu (správy sociální péče) změnil usnesení prvního soudu tak, že exekuční návrh zamítl proto, že se vymáhající věřitelka nevykázala svolením ministerstva sociální péče k navrhované exekuci vnučenou dražbou shora uvedené ideální polovice nemovitosti, ačkoli byla takového svolení potřebí, ježto zákaz zcizení je zápsán časově před zástavním právem pro její pohledávku. Naproti tomu vymáhající věřitelka v dovolacím rekursu vytýká, že pro ni bylo pravoplatně vloženo exekuční právo zástavní, které jí opravňuje k pokračování v exekuci i přes onen zákaz zcizení. Tento názor je mylný, neboť k exekučnímu zcizení je v souzeném případě potřebí zvláštního souhlasu ministerstva sociální péče, i kdyby se byl vnučený vklad práva zástavního pro stěžovatelčinu pohledávku stal se souhlasem ministerstva sociální péče, ježto v souhlasu s vnučeným vkladem práva zástavního nelze spatřovati také souhlas s vnučenou dražbou nemovitosti. Mimo to však vymáhající věřitelka v exekučním návrhu za vnučený vklad práva zástavního ani neuvedla, že s ním ministerstvo sociální péče souhlasí, a usnesení ze dne 21. června 1935, kterým byl tento vklad povolen, nebylo ani ministerstvu sociální péče doručeno, ač mu doručeno býti mělo, jak jde najevo ze spisu E 947/35.

Čís. 16430.

Kdo žaluje na náhradu škody způsobené podle tvrzení nedbalostí několika osob, musí dokázati, že škodný výsledek nastal nedbalostí každého ze žalovaných. Důkazní břímě je v takovémto případě ulehčeno poškozenému jen potud, že nemusí dokazovati určitý díl škodného výsledku, který připadá na každého z nich.

(Rozh. ze dne 27. října 1937, Rv II 401/36.)

Žalobce Arnošt K. se na žalovaných Robertu R., Ervínu H. a Aloisu F. domáhá zaplacení 24.649 Kč 50 h s přísl. z důvodu náhrady škody, vzniklé mu postřelením při honě dne 19. srpna 1932. Soud první stolice neuznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud na odvolání žalobce, podané jen stran žalovaných R-a a T-a, uznal, že žalobní nárok je důvodem po právu proti oběma žalovaným.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, aby o dovolání žalovaného T-a dále jednal a znova rozhodl, dovolání R-ovu nevyhověl a uvedl v otázce v právní větě vytčené v

d ů v o d e c h :

Hledíc na vývody obou dovolání budiž především po právní stránce uvedeno, že dovolací soud nesouhlasí s právním názorem odvolacího soudu, že stačí k odůvodnění solidární odpovědnosti obou žalovaných, je-li odkázáno, že se oba zúčastnili neopatrného jednání, aniž bylo třeba dokázati, kdo z nich žalobce střelnou ranou skutečně zasáhl. Z ustanovení §§ 1294, 1295, 1296 obč. zák. plyne, že poškozený, aby se mohl s úspěchem domáhati náhrady škody z nedbalého jednání škůdcova, musí dokázati zaviněné jednání škůdcovo a škodu, jež je v příčinné souvislosti s tímto jednáním. Z tohoto pravidla nestanovily výjimku ani § 1301, ani § 1302 obč. zák.; i z jasného znění těchto ustanovení ve spojení s všeobecnými zásadami o náhradě škody plyne, že při odpovědnosti za škodu z nedbalosti musí tu býti zaviněné jednání toho škůdce, z jehož nedbalosti nastala škoda. Důkazní břímě je poškozenému (žalobci) ulehčeno jen potud, že při škodě způsobené z nedbalosti několika škůdců nemusí po případě dokázati, že určitý díl škodného výsledku jde na vrub toho a jiný díl zase na vrub onoho škůdce, nikoliv však v ten způsob, že by nebylo třeba důkazu, že škodný výsledek nastal právě též z činu každého žalovaného. Jinak je tomu při jednání úmyslném. Odvolací soud při právním posouzení vycházel, aspoň u žalovaného Aloise T., u něhož dostatečně přesně nezjistil, že by byla i jeho střelná rána žalobce určitě zasáhla, z jiného stanoviska, řídě se patrně rozhodnutím bývalého vídeňského nejvyššího soudu Gl. U. 4329. Než názor v dotčeném rozhodnutí zastávaný neobstojí. Byl opuštěn již ve vídeňském rozhodnutí Gl. U. 6380 a též nauka z větší části hájí stanovisko shora vyložené (viz Wolf v Klangově Komentáři IV u § 1301, 1302 obč. zák.). Jest ovšem pravda, že žalobce jasně a určitě netvrdil, že ho jak R., tak i T. zasáhli střelnou ranou; přesto ale nižší soudy nepochybily, pokusily-li se o zjištění, zda žalovaní svými střelnými ranami žalobce též zasáhli, neboť jest věcí soudu, aby v mezích skutkového přednesu posoudil věc po právní stránce se správného právního hlediska. Skutkový přednes žalobcův jest hledíc na to, že se domáhá odsouzení obou žalovaných proto, že neopatrně proti němu vystřelili a že touto střelbou byl zasažen a zraněn, dostatečným základem pro posouzení zavinění jednoho či druhého neb i obou žalovaných, zjistí-li se v mezích tohoto přednesu provedením nabídnutých důkazů důkazů skutečnosti, které podle vytčeného právního hlediska zakládají jejich odpovědnost za škodný výsledek, vzešlý z tvrzené neopatrné střelby.

Čís. 16431.

Okresní záložny hospodářské (zák. č. 128/1924 Sb. z. a n.) mohou nabývatí práv a zavazovatí se toliko usnesením svého ředitelství. Pouhé prohlášení funkcionářů (starosty a vedoucího úředníka) řečených peněžních ústavů, třebas vydané ve formě předepsané § 32, odst. 2, řeč. zák., není pro okresní záložny hospodářské závazné.